

MIELŐTT MEGKEZDJÜK utazásunkat, szeretnék néhány fontos dolgot megosztani önökkel.

Az egészet átéltem. Ez az egyik gond azzal, ha az ember első szám első személyben meséli el az eseményeket. Az olvasó tudja, hogy a narrátor nem halt meg. Vagyis akármi történik – történt – velem, abban biztosak lehetnek, hogy az egészet túléltem, és hogy az élmény gazdagított-e, vagy megviselt, azt önöknek kell eldönteniük.

Lesznek részek, amikor azt mondják majd: „Hé-hó, honnan tudja, hogy ez a bizonyos esemény megtörtént, vagy hogy mit mondott vagy tett ez a bizonyos személy, ha egyszer maga ott sem volt?” Erre a kérdésre az a válaszom, hogy eleget kiderítettem utólag, hogy kitöltsem a hézagokat, máskor egyszerűen elképzeltem, hogyan történhetett, megint más esetekben pedig kitaláltam, ahogy szerintem történnie kellett volna, még ha a valóságban nem is úgy volt.

Ezerkilencszázötvenkettő júliusában születtem. Immár a negyvenedik születésnapomhoz közeledem. Te jó ég, az már valami, nem? Többé nem vagyok – ahogy a recenziókban szokták írni – „ígéretes ifjú tehetség”. Vagyok, aki vagyok. Általános iskola óta írok, és már azelőtt történeteket fabrikáltam, hogy megértettem volna, mit is csinállok. Ezerkilencszázhetvennyolc óta vagyok publikált író. Vagy inkább „szerző”? Puha fedelesek írója, ahogyan a Beatles-számban megénekeltek. Kemény kötésű író? Egy dolog

biztos: az évek során tényleg keménykötésűvé váltam. Elviseltem a rúgásokat, és mosollyal feleltem a kedvességre, mint bármelyik testvérem az írók kacsalábon forgó palotájában. Isteni áldás, hogy képes vagyok szereplőket és világokat szabni az üres vászonból. Író? Szerző?

Hogy tetszik a „mesélő”?

Szerettem volna papírra vetni emlékeimet, hogy kézzelfoghatóvá váljanak. Tudják, én tényleg hiszek a mágiában. Mágikus időben születtem és nevelkedtem, egy mágikus városban, mágusok között. Ő, a többségnek fel sem tűnt, hogy a varázslat hálójában élünk, összekötve a sors és a véletlen ezüstfonalaival. Én azonban mindvégig tudtam. Tizenkét éves koromban a világ volt az én varázslámpásom, és zöld lidércfényénél láttam a múltat, a jelent, és belelestem a jövőbe. Valószínűleg önök is így tettek; csak nem emlékeznek rá. Tessék, ez a véleményem: mindannyian úgy indulunk neki az életnek, hogy jártasak vagyunk a mágiában. Forgószekkel, erdőtüzekkel és üstökösökkel a bensőnkben jövünk a világra. Születésünkkel képesek vagyunk madaraknak dalolni, olvasni a felhőkből, és meglátni a sorsunkat a homokszemekben. De aztán a varázslatot az oktatással kitörlik a lelkünkéből. Kiprédikálják, kifenekelik, kimossák, kifésülik. Kijelölik az utunkat, és azt mondják, legyünk felelősségteljesek. Viselkedjünk a korunknak megfelelően. Nőjünk már fel, az isten szerelmére. Tudják, miért mondják nekünk mindezt? Mert akik mondják, félnek a vadságunktól és a fiatalságunktól, és mert a varázslat, amit ismerünk, szégyennel és szomorúsággal tölti el őket, mert ők hagyták magukban elsovadni.

Miután azonban messzire eltávolodnak tőle, többé nem kaphatják vissza. Esetleg csak másodpercekre. A tudás és az emlékezés egy-két pillanata. Az emberek azért lesznek sírócsalók a filmekben, mert a sötét moziban egy rövid időre megérintik a mágia aranytavát.

Aztán ismét kilépnek a logika és értelem könyörtelen verőfényére, és a tavacska felszárad, nekik pedig sajog a szívük egy kicsit, és nem tudják, mitől. Amikor egy dal felébreszt egy emléket, amikor egy fénypásmában a táncoló porszemcsék elvonják figyelmüket a világról, amikor egy vonat zakatolására fülelnek a távolban éjszaka, és azon töprengenek, vajon hová tarthat, akkor túllépnek azon, mik ők, és hol vannak. A pillanat röpke töredékére belépnek a varázsvilágba. Én ebben hiszek.

Az élet nagy igazsága, hogy minden évben egyre távolabb kerülünk a velünk született esszenciától. Terhek kerülnek a vállunkra, némelyik jó, némelyik nem annyira. Dolgok történnek. Szeretteink halnak meg. Embereket ér baleset és válnak nyomorékká. Emberek kallódnak el ilyen vagy olyan okokból. Könnyen előfordulhat ebben az őrült útvesztőkkel teli világban. Az élet maga is minden tőle telhetőt megtesz, hogy elvegye tőlünk a mágia emlékét. Nem is vesszük észre, hogy megtörténik, míg egy napon úgy nem érezzük, hogy valamit elveszítettünk, csak azt nem tudjuk, micsodát. Olyan, mint rámosolyogni egy csinos lányra, aki aztán „uramnak” szólít. Van ilyen.

Ezek az emlékek arról, ki voltam és hol éltem, fontosak a számomra. Nagy részét alkotják annak, aki leszek, amikor az utazásom véget ér. Szükségem van a mágia emlékére, ha valaha egyszer ismét varázsolni akarok. Tudnom és emlékezniem kell, és el akarom mesélni.

A nevem Cory Jay Mackenson. Szülővárosom egy Zephyr nevű hely Dél-Alabamában. Ott sosem volt se túl hideg, se túl meleg. Utcáit mocsári tölgyek árnyékolták, házaik utcafrontján tornác húzódott, az ablakokat zsalugáterek fedték. Volt egy parkja két baseballpályával, egy a gyerekek, egy a felnőttek számára. Volt egy strandfürdője, tiszta, kék vízzel, amelynek mélyén gyerekek bújarkodtak a pennyk után kutatva. Július negyedikén közös sütögetést

tartottunk, nyár végén pedig szépíróversenyt. Amikor tizenkét éves voltam, ezerkilencszázhatvannégyben, Zephyrben körülbelül ezerötszázan laktak. Volt egy Bright Star Cafe, egy Woolworth's áruház és egy kis Piggly-Wiggly élelmiszerbolt. A 10-es út mellett állt egy ház, ahol a rosszlányok laktak. Nem mindegyik családnak volt tévékészüléke. A megyénkben szesztilalom volt érvényben, ami azt jelentette, hogy virágoztak a zugfőzdék. Utak vezettek délre, északra, keletre és nyugatra, és éjszakánként egy tehervonat haladt el Birmingham felé, égett vas szagát hagyva maga után. Zephyrnek négy temploma volt és egy általános iskolája, meg egy temetője a Poulter Hillen. A közelben volt egy tó is, olyan mély, mintha feneketlen volna. A szülővárosom tele volt hősökkel és gazemberekkel, becsületes emberekkel, akik ismerték az igazság szépségét, és másokkal, akiknek szépsége viszont hazugság volt. A szülővárosom alighanem nagyon hasonlított az önkéremre.

Zephyr ugyanakkor varázslatos hely volt. Szellemek jártak a holdfényben. Előjöttek a füves temetőből, megálltak a dombon, és a régi időkről beszéltek, amikor a Coca-Cola még ütött, és az ember meg tudott különböztetni egy demokratát egy republikánustól. Tudom. Hallottam őket. A zephyri szellő átfújta a szűnyoghálókon, lonc és ébredező szerelem illatát sodorta magával, majd cikcakkos villám csapott le a földre, és felébresztette a gyűlöletet. Voltak viharaink és aszályaink, és a városunk mellett húzódozó folyónak megvolt az a rossz szokása, hogy időnként kiöntött. Ötödik életévem tavaszán egy árvíz kígyókat mosott ki az utcákra. Százával érkeztek a héják, akár egy sötét tornádó, és gyilkos csőrükbe kapták a kígyókat, a folyó pedig megvert kutyaként oldalgott vissza a medrébe. Aztán a nap diadalmasan, mint a trombitaszó, kisütött, és gőz szállt fel szülővárosom vérpettyes tetőiről.

Volt egy sötét, százhat esztendőös királynőnk. Volt egy pisztolyhősünk, aki megmentette Wyatt Earp életét az O. K. Corralnál.

Volt egy szörnyünk a folyóban és egy titkunk a tóban. Volt egy kísértetünk, aki egy fekete, lángnyelvekkel díszített dragster kormánykereke mögött kísértett az úton. Volt Gábrrielünk és Luciferünk, meg egy vitézünk, aki halottaiból tért vissza. Volt egy földön kívüli megszállónk, egy fiú tökéletes karral, és a Merchants Streeten egyszer elszabadult egy dinoszaurusz.

Mágikus hely volt.

Itt vannak bennem egy fiú életének emlékei azokból a varázslatokkal teli birodalomban töltött időkből.

Emlékszem.

Ezeket a dolgokat akarom elmesélni önöknek.

Első rész

A tavasz árnyalatai

Napkelte előtt – Odalent – Az idegen –
Húsvéti darazsak – Egy bicikli halála –
Vén Mózes látogatása – A Lady meghívása

1

Napkelte előtt

CORY? ÉBREDJ, FIAM. Itt az idő.

Hagytam, hadd húzzon fel az álom sötét barlangjából, és kinyitottam a szemem, hogy felnézzek rá. Már felöltötte barna egyenruháját, mellsebén fehér betűkkel a neve – Tom. Szalonna és tojás illatát éreztem, a konyhában halkán szólt a rádió. Egy serpenyő zörömbölt és poharak csilingeltek; anya elemében volt, mint egy pizstráng a pataokban. – Itt az idő – mondta apám, és felkapcsolta az ágyam melletti lámpát. Hunyorogtam, miközben az álom utolsó képei elhalványultak az agyamban.

A nap még nem kelt fel. Március közepe volt, hideg szél fúj az ablakom alatti fák között. Éreztem is a szelet, amikor a tenyerem az üvegre tapasztottam. Anya, aki kitalálta abból, hogy apám bement a kávéjáért, hogy már ébren vagyok, kicsit feljebb csavarta a rádiót, hogy elcsípje az időjárás-jelentést. A tavasz néhány napja vett lendületet, de az idei télnek éles fogai és karmai voltak, és úgy akaszkodott a Délbe, mint egy fehér macska. Havat nem kaptunk, itt sosem havazott, de a szél fagyosan süvített le az Északi-sark tüdejéből.

– Vastag pulóvert vegyél! – kiáltotta anya. – Hallod?

– Hallom! – válaszoltam, és kivettem a komódból vastag, zöld pulóveremet. Íme a szobám a sárga lámpafényben és a hőszugárzó duruzsolásában: egy indián szőnyeg, piros, mint Cochise törzsfőnök vére, egy íróasztal hét titkot őrző fiókkal, egy székes, olyan bársonyos kékesfekete anyaggal bevonva, mint Batman köpenye, egy akvárium, olyan sápadt kis halakkal, hogy látni lehetett, ahogy ver a szívük, az imént említett komód, Revel repülőgépmo-dell-készletekből származó matricákkal borítva, egy ágy, amire a takarót még Jefferson Davis egyik rokona varrhatta, egy szekrény és a polcok. A kincsek tárháza. A polcokon én vagyok, stószok-ban: több száz képregény – Igazság Ligája, Flash, Zöld Lámpás, Batman, Spirit, Blackhawk, Rock őrmester és az 506. ejtőernyős gyalogezred, Aquaman és a Fantasztikus Négyes. *Boy's Life* maga-zinok, több szám a *Famous Monsters of Filmland*, a *Screen Thrills* és a *Popular Mechanics* folyóiratokból. A *National Geographic* sárga falat alkot, és pironkodva vallom be, hogy az összes afrikai fotóról tudom, hol készült.

Kilométer hosszan húzódnak a polcok. Üveggolyó-gyűjtemé-nyem egy befőttesüvegben csillog. Kiszáradt kabócám arra vár, hogy nyáron ismét ciripelhessen. Ott a fütyülős jojóm, amelynek elszakadt a zsinórja, és apának meg kell javítania. A kis öltönyanya-gokból fűzött könyvecske, amit Mr. Parlowe-tól szereztem a Stagg férfiruházati boltból. A szövetdarabokat a repülőgépmo-delljeim kárpitozására használom, az üléseket kartonból vágom ki. Ott az ezüst pisztolygolyóm, amelyet a Magányos Lovas öntött egy vér-farkasvadász részére. A polgárháborús gombom, amely egy kon-föderációs zubbonyról szakadt le, amikor Shiloh-n végigsöpört a vihar. A gumikésem, amellyel krokodilokra vadászom a kádban. A kanadai pénzerméim, simák, mint az északi mezők. Elképzelhe-tetlenül gazdag vagyok.

– Kész a reggeli! – hívott anya. Felhúztam a cipzárt a pulóveremen, amely pont olyan árnyalatú volt, mint Rock őrmester szakadt inge. Kék farmerom térdén a foltok, mint szögesdrótokkal és murvával vívott csatákért kapott érdemérmek. Flanelingem olyan piros, hogy egy bika is megvadult volna tőle, zoknim fehér, mint a galambszárny, a csukám éjfekete. Anyám színvak volt, apám szerint meg a csíkos és a kockás jól ment egymáshoz. Én oké voltam.

Vicces, hogy néha, amikor ránéz az ember azokra, akik a világra hozták, világosan meglátja magát bennük. Rájön, hogy a világon mindenki a természet kompromisszuma. Én anyám finom csontozatát és hullámos, barna haját örököltem, de apámtól kaptam kék szememet és keskeny orromat. Anyámtól származott hosszú ujjú kezem – „művészkez”, szokta mondani, amikor arra panaszkodtam, hogy milyen csontosak az ujjaim –, apámtól pedig vastag szemöldököm és a kis bemélyedés az államon. Néhány éjszakán azt kívántam, bárcsak elaludnék, és felébredve egy férfias férfira hasonlítanék, például Stuart Whitmanra a *Vadnyugati mesékből* vagy Clint Walkerre a *Cheyenne*-ből, de az igazság az, hogy átlagos termetű és kinézetű, sovány, esetlen kölyök voltam, és elég volt behunynom a szemem és visszafojtanom a lélegzetem, hogy beleolvadjak a háttérbe. Az álmaimban persze bűnözőket üldöztem a cowboyokkal és a detektívekkel együtt, akik éjszakáról éjszakára felvonultak a televíziókban, és a házunk mögötti erdőben segítettem Tarzannak oroszlánokat szólítani, és magányosan vívott háborúban lövöldöztem a nációkra. Volt egy kis baráti négyes fogatom, amelybe Johnny Wilson, Davy Ray Callan és Ben Sears tartozott, de nem voltam különösebben népszerű. Olykor ideges lettem, amikor beszélnem kellett másokkal, és megbotlott a nyelvem, ezért inkább hallgattam. A barátaim és én nagyjából egyforma magasak, egyidősek és hasonló vérmérsékletűek voltunk; elkerültük azt, amivel nem tudtuk felvenni a harcot, és mindannyian szánalmasan rosszul verekedtünk.

Azt hiszem, itt kezdődött az írás. A körülmények kiigazítása, a világ átformálása olyanra, amilyennek lennie kellett volna, ha Isten nem kancsal és kapafogú. A valódi világban nem bírtam hatalommal; a saját világomban magam voltam a láncait levetett Herkules.

Egy dolgról azonban tudom, hogy a Szajkó becenevű apai nagypapámtól örököltem: a világ iránti kíváncsiságot. Hetvenhat éves volt és szívós, mint a cipőtalp, mocskos szájjal és még mocskosabb természettel, de örökösen a farmja körüli erdőket járta. Sarah nagymama elájult mindattól, amiket hazahordott: kígyóbőröket, üres darázsfészkeket, még döglött állatokat is. Szerette bicskával felvágni a tetemeket és beléjük nézni, elrendezve véres zsigereiket az újságpapírokon.

Egyszer egy döglött varangyot lógatott fel a fára, és hívott, hogy nézzem vele együtt, hogyan köpik be a legyek. Hazahozott egy vászonzsáknyi avart, a nappaliban kiszórta a padlóra, és minden egyes levelet nagyítóval megvizsgált, különbségeiket pedig lejegyezte több száz Nifty jegyzetfüzetének egyikébe. Gyűjtötte a szivarvégeket és a bagó megszáradt köpeteit, amiket üvegfiolákban tartott. Óráig képes volt a sötétben ülni bámulni a holdat.

Talán bolond volt. Talán bolondnak nevezünk mindenkit, akiben maradt még varázslat azután is, hogy rég kinőtt a gyerekkorból. Szajkó tata azonban felolvasta a nekem a vasárnapi képregénymellékletet, és mesélt a kísértetházról a kis szülőfalujában. Szajkó tata sokszor volt rosszindulatú, ostoba és kicsinyes, de meggyújtotta bennem a kíváncsiság lángját, és annak fényénél messze túlláttam Zephyren.

Aznap reggel napkelte előtt, ahogy apámmal és anyámmal reggeliztem Hilltop utcai házunkban, ezerkilencszázhatvannégyet írtunk. Nagy változások szelei fújtak, amikről mit sem tudtam. Csak azt tudtam, hogy kérek még egy pohár narancslevet, és hogy segítek az apámnak a körútjával, mielőtt iskolába visz. Így

hát amint megreggeliztünk és elmosogattunk, miután kimentem a hidegbe köszönni Vitéznek és megettettem, anya megpuszilta apát meg engem, felvettem a gyapjúbéléses kabátomat, fogtam a tanönyveimet, és már mentünk is köhögős, régi kisteherautónkkal. A hátsó kertben lévő kifutóból kieresztett Vitéz a távolból követett, de a Hilltop és Shawson utcák kereszteződésénél már Bodognak, Ramsey-ék dobermannjának territóriumára kezdődött, ezért a felharosanó ugatás sortüze mellett diplomatikusan visszavonult.

Előttünk pedig ott volt Zephyr, a csendes álomba süppedt város, fölötté a fehér holdsarlóval.

Néhány lámpa már égett. Nem sok. Még öt óra sem volt. A hold sarlója a Tecumseh folyó lusta kanyarulata fölött csillogott, és ha Vén Mózes arra is úszott éppen, megkeményedett bőrrű hasával az iszapot szántotta. Zephyr utcái mentén még lombtalanul álltak a fák, ágaik lengedeztek a szélben. A nagyobb keresztezésekben – mind a négyben – sárgán, egyenletes ritmusban villogtak a közlekedési lámpák. Keleten egy mogorva vízköpőkkel díszített kőhíd ívelt át a széles árkon, amelyben a folyó futott. Egyesek szerint a húszas években faragott vízköpők különböző konföderációs tábornokok arcát viselték, bukott angyalokét, ha úgy tetszik. Nyugaton az út erdős hegyek közé kanyargott, más városok felé. Északon vasúti sín szelte át Zephyrt, át a Bruton negyeden, ahol az összes fekete lakott. Délen volt a közpark, a zenekari pavilonnal és a földbe vésett két baseballpályával. A parkot Clifford Gray Hainesről, Zephyr alapítójáról nevezték el, és egy szobra is volt, amint állat tenyerébe támasztva egy sziklán üldögél. Apám szerint Clifford úgy festett, mintha örökösen székrekedés gyötörnéné, és nem lenne képes sem elvégezni a dolgát, sem felállni az árnyékszékről. Még délebbre a 10-es út elhagyta Zephyrt, és fekete mokaszinkígyóként kanyargott a mocsaras erdők, egy lakókocsipark és a Saxon-tó mellett, amely ismeretlen mélységeket rejtett.

Apa ráfordult a Merchants Streetre, és áthajtottunk az üzletekkel teli városközponton. A járdával szegélyezett főutcán volt Mr. Dollar borbélyüzlete, a Stagg férfiruházati bolt, a zephyri takarmány- és vaskereskedés, a Piggly-Wiggly élelmiszerbolt, a Woolworth's, a Lírai Filmszínház, és egyéb látványosságok. Nem volt sok; pár pislogás, és az ember már el is hagyta. Aztán apa áthajtott a vasúti síneken, ment még három kilométert, és befordult egy kapun, amely fölött felirat hirdette: Green Meadows Tejgazdaság. A tejeskocsik a rakodótéren álltak, és éppen feltöltötték őket. Itt nagy volt a nyüzgés, mert a Green Meadows Tejgazdaság korán nyitott, és a tejesembereknek megvoltak a kijelölt útvonalaik.

Néha, amikor az apámnak különösen sűrű volt a beosztása, megkért, hogy segítsék neki a kiszállítással. Szerettem a reggelek csendjét és nyugalját. Szerettem a napkelte előtti világot. Szerettem megtudni, mit rendeltek a különféle emberek a tejgazdaságból. Fogalmam sincs, miért; talán Szajkó tata kíváncsisága munkált bennem.

Apám végignézte az ellenőrző lapot a brigádvezető Mr. Bowersszel, egy rövidre nyírt hajú férfival, aztán ketten elkezdtünk bepakolni a teherautónkba. Jöttek a tejesüvegek, a friss tojások dobozai, a túró vödrei és a Green Meadows különleges krumpli és bab salátája. Még minden hideg volt a hűtőraktártól, és a tejesüvegeken dér csillogott a rakodótér lámpái alatt. Papírsapkájukon egy mosolygó tejesember képe látszott, és „A tej fél egészség!” szlogen. Míg dolgoztunk, Mr. Bowers odajött, és felírotáblával kezében, tollal a füle mögött nézett minket. – Mit gondolsz, szeretnél tejes lenni, Cory? – kérdezte, mire azt feleltem, hogy talán. – A világnak mindig szüksége lesz tejesekre – folytatta Mr. Bowers. – Nem így van, Tom?

– Igaz, mint a nap – mondta az apám; ezt a szófordulatot használta mindenre, amikor csak fél füllel figyelt oda.

– Jelentkezz, amikor betöltötted a tizennyolcat – mondta nekem Mr. Bowers. – Majd elintézzük. – Akkorát csapott a vállamra, hogy majdnem összekoccant a fogam, és a ládában vitt üvegek tényleg össze is koccantak.

Aztán apa beült a nagy kormánykerék mögé, én meg mellé, elfordította a kulcsot, a motor beindult, és kitolattunk a rakodótérből tejrakományunkkal. Előttünk a hold már ereszkedni kezdett, és az utolsó csillagok kapaszkodtak csak az éjszaka peremén. – Mit szólnsz hozzá? – kérdezte apa. – Mármint ahhoz, hogy tejesember legyél. Hogy ízlik az ötlet?

– Mókás lenne – mondtam.

– Nem igazán. Ó, nem rossz, de nincs olyan munka, amit mindennap élvezne az ember. Azt hiszem, még sosem beszéltünk arról, mi akarsz lenni, ugye?

– Nem, apa.

– Hát én nem gondolom, hogy tejesembernek kellene lenned csak azért, mert én azt csinálom. Tudod, nem tejesemberként kezdtem. Szajkó tata azt akarta, hogy farmer legyek, mint ő. Sarah nagymama meg azt akarta, hogy menjek el doktornak. El tudod ezt képzelni? – Rám vigyorgott. – Még hogy én doktor! Tom doktor! No nem, azt nem nekem találták ki.

– Mi akartál lenni? – kérdeztem.

Apám hallgatott egy sort. Úgy tűnt, jó mélyen megforgatja magában a kérdést. Átfutott az agyamon, hogy ezt talán még soha senki nem kérdezte meg tőle. Megragadta a kormánykereket felnőtkezével, kanyarogtunk a fényszórók fényében kibontakozó úton, aztán azt mondta: – Az első ember a Vénuszon. Vagy rodeóbajnok. Vagy olyasvalaki, aki ránéz egy üres helyre, és az utolsó szögig látja maga előtt a házat, amit építeni akar. Vagy nyomozó. – Apám halk, nevetésszerű hangot hallatott. – De a tejgazdaságnak kellett még egy tejesember, így hát itt vagyok.

– Nem lenne rossz, ha autóversenyző lehetnék – mondtam. Apám néha elvitt Barnesboro közelébe, a szériaautók versenyére, ahol hot dogot eszegetve néztük, ahogy a horpadt fém ütközésekor pattognak a szikrák. – De a nyomozó is klafa. Rejtélyeket oldának meg, mint a Hardy fiúk.

– Igen, az jó volna – értett egyet apám. – De soha nem tudni előre, hogyan alakulnak a dolgok, ez a nagy igazság. Az ember kinéz magának valamit, és nyílegyenesen arrafelé halad, de mielőtt célt érne, a szél letéríti a pályájáról. Azt hiszem, még soha nem találkoztam olyannal, aki az lett, ami a te korodban lenni akart.

– Szeretném, ha a világon minden lehetnék – mondtam. – Szeretnék millió életet élni.

– Hát... – és itt apám bölcsen biccentett, ahogyan szokott – az szép kis varázslat volna, nem? – Előremutatott. – Itt az első megállónk.

Az első házban bizonyára gyerekek is laktak, mert két liter kakaó is járt a két liter tej mellé. Aztán már mentünk is végig az utcákon, ahol csak a szél fütyült, és a korán kelő kutyák ugattak. A Shantuck utcában megálltunk, hogy írót és túrót szállítsunk ki valakinek, aki, úgy látszik, savanyúan szerette az életet. Csillogó üvegeket hagytunk a Bevard Lane legtöbb házának lépcsőjén. Apám gyorsan dolgozott, míg én a listát ellenőriztem, és előkészítettem a soron következő szállítmányt a teherautó hűvös rakteréből; jó csapatot alkottunk.

Apa azt mondta, van még néhány vásárló délen, a Saxon-tó közelében, aztán visszakanyarodunk, hogy be tudjuk fejezni az utcai kiszállítást, mielőtt az iskolában becsöngetnének. Zephyrből kifelé elhaladtunk a park mellett, és az út két oldalán körénk zárult az erdő.

Közeledtünk a hat órához. Keleten, a fenyőkkel és kudzuval borított dombok fölött már pitymallott. A szél úgy furakodott át a

fák között, akár egy harcias ököl. Elhagytunk egy észak felé tartó autót, amelynek sofőrje ránk villantott, mire apa visszaintegetett. – Marty Barklee, aki az újságokat hordja – magyarázta. Elgondolkodtam azon, hogy egy egész világ teszi a dolgát napkelte előtt, és azok, akik még csak most ébredtek, nem részei ennek a világnak. Lefordultunk a 10-es útról, és felhajtottunk egy földúton, hogy tejet, írórt és burgonyasalátát szállítsunk ki egy kis házba az erdő ölében, aztán ismét délre fordultunk a tó felé. – Főiskola – mondta az apám. – Az a véleményem, hogy tovább kellene tanulnod.

– Asszem – feleltem, de a főiskola szörnyen távolinak tűnt onnan, ahol épp voltam. Annyit tudtam róluk, amennyit az auburni és az alabamai futball miatt felszedtem, és hogy egyesek Bear Bryantot dicsérték, mások meg Shug Jordanre esküdtek. Nekem úgy tűnt, az ember aszerint választ főiskolát, melyik edzőt tartja nagyobbra.

– Jó jegyek kellene, hogy bejuss egy egyetemre – mondta apa. – Meg kell tanulnod a leckéidet.

– A nyomozóknak is egyetemre kell járniuk?

– Úgy vélem, igen, már ha profik akarnak lenni. Ha én egyetemre mentem volna, talán olyan ember lett volna belőlem, aki képes házat építeni egy üres telekre. Sosem tudhatod, mi vár rád, ez az...

Igazság, akarta mondani, de sosem fejezte be a mondatot, mert épp befordultunk egy erdei kanyarban, amikor egy barna autó ugrott ki elénk a sűrűből, mire apa úgy kiáltott fel, mintha megcsípte volna egy darázs, és azonnal a fékre taposott.

A barna autó elsüvített mellettünk, ahogy apa balra rántotta a kormányt, és láttam lehajtani a másik kocsit a 10-es útról, le a jobb oldali lejtőn. Nem égtek a lámpái, de valaki ült a volánnál. Az autó kerekei átgázoltak a bozóton, aztán az egész jármű átbucskázott egy kis, vörös szikla fölött, majd lezuhant a sötétbe. Víz fröccsent, és rádöbentem, hogy a kocsit a Saxon-tóba csapódott.

– Belezuhan a vízbe! – kiáltottam, mire apa leállította a tejeskocsit, behúzta a kéziféket, és kiugrott az út menti gazok közé. Miközben kikászálódtam, apa már a tó felé rohant. A szél kavargott körülöttünk, aztán apa máris elérte a vörös sziklát. A halvány, rózsás fénynél láttuk a vízben hintázó autót, amely körül nagy buborékok pezsegtek. – Hé! – kiáltotta apa, két kézzel tölcseért formálva a szája előtt. – Jöjjön ki onnan! – Mindenki tudta, hogy a Saxon-tó mély, mint a bűn, és ha egy autó lesüllyedt a tintafekete mélységbe, akkor mindörökre keresztet vethettek rá. – Hé, szálljon ki! – kiáltotta apa ismét, de akárki is ült a kormánynál, nem válaszolt. – Azt hiszem, elájult! – fordult hozzám apa, és lerángatta a cipőjét. Az autó kezdett az anyósülés felőli oldalára billenni, és borzalmas zubogás támadt, ami bizonyára az utastérbe ömlő víz hangja volt. Apa odaszólt nekem: – Hátra. – Hátraléptem, ő pedig a tóba ugrott.

Apa jó úszó volt. Néhány erőteljes csapással elérte az autót, és látta, hogy nyitva a sofőr ablaka. Érezte a lábán a víz szívóerejét, amely a feneketlen mélységbe húzta az autót. – Kifelé! – üvöltötte, de a sofőr csak ült ott. Apa az ajtóba kapaszkodott, benyúlt, és megragadta a vezető vállát. Férfi volt, nem viselt inget. Bőre fehér és hideg. Apa megborzongott: a férfi feje tátott szájjal hátranyaklott. Szőke haját rövidre nyírták, behunyt szemét monokli árnyalta, arca feldagadt és eltorzult a kegyetlen veréstől. Nyakára egy réz zongorahúrt tekertek, olyan szorosán, hogy felszakadt a bőre.

– Jézusom – suttopta az apám a vizet taposva.

Az autó megbillent és felsziszogott. A férfi feje ismét a mellkasára bukott, mintha csak imához készülne. A víz felkúszott a sofőr csupasz térdéig. Apám ekkor jött rá, hogy a vezető anyaszült meztelen, semmilyen ruhát nem visel. Valami csillogott a kormánykeréken, és apa meglátta a bilincset, amely a férfi jobb csuklóját a belső kormányküllőhöz rögzítette.

Az apám harmincnégy éves volt. Látott már halottakat. Hodge Klemson, az egyik legjobb barátja belefulladt a Tecumseh folyóba, amikor mindketten tizenöt évesek voltak, és a hulláját három nappal később találták meg felpuffadva és sárga mederaggyal borítva, mint valami kérges, vén múmiát. Látta, mi maradt Walter és Jeanine Traynorból, miután Walter Buickja hat éve frontálisan ütközött egy faszállító teherautóval, amit egy amfetaminnal tele nyomott kölyök vezetett. Látta a Kicsi Stevie Cauley-ból maradt sötét, csillogó masszát, miután a tűzoltók eloltották az Éjfél Mona névre keresztelt fekete dragster összezúzott roncsait. Sokszor nézett farkasszemet a halál vigyorgó koponyájával, és férfiként állta a tekintetét, de ez most más volt.

Ez most a gyilkosság arcát viselte.

Az autó lesüllyedt. Ahogy a motorháztető is a víz alá merült, a vezérsíkjai emelkedni kezdtek. A kormánykerék mögött ismét megmozdult a test, és az apám megpillantott valamit a férfi vállán. Egy kék foltot a fehérségen: nem véraláfutás volt, hanem tetoválás. Egy koponya, halántékán szárnyakkal.

Nagy buborékfelhő szabadult ki az autóból, ahogy még több víz zubogott bele. A tó nem engedett a jussából; magáénak követelte játékszerét, hogy eldugja egy titkos fiókba. Ahogy az autó kezdett lesüllyedni a zavarosba, apám lábát elkapta a szívóerő és lerántotta, én pedig a vörös sziklán állva láttam, ahogy eltűnik a feje, és felkiáltottam: – *Apa!* – ahogy a pánik összeszorította a gyomromat.

A víz alatt küzdött a tó erejével. Az autó alámerült, és miközben apám lába taposva támaszt keresett a folyékony sírban, még több buborék tört felfelé, és kiszabadította. Felhágott a buborékok ezüst lépcsősorán a levegő padlása felé.

Láttam, amint a feje megtörte a vízfelszínt. – *Apa!* – kiáltottam ismét. – Gyere vissza, apa!

– Jól vagyok! – válaszolta, de hangja remegett. – Jövök már!
– Kutyaúszásban indult meg a part felé, teste egyszeriben olyan erőtlenné vált, mint egy kifacsart törülköző. Ahol az autó megzavarta a tó zsigereit, tovább bugyborgott a víz, mintha emésztene valamit. Apa nem bírta felkapaszkodni a vörös sziklára, ezért olyan helyre úszott, ahol már meg tudott támaszkodni a kudzuindákon és a köveken. – Jól vagyok! – mondta megint, ahogy kíváncszorgott a tóból, és térdre rogyott a sárban. Egy lapostá-nyér nagyságú teknősbéka mászott el mellette és merült a vízbe értetlen horkantással. Visszanéztem a tejeskocsi felé; nem tudom, miért, de megtettem.

És egy alakot láttam az erdőben állni az út túloldalán.

Csak állt ott, hosszú, sötét kabátban. A felöltő szárnyai meg-
lebbentek a szélben. Talán megéreztem a tekintetét az engem néző
valakinek, miközben én az apámat figyeltem, amint kiúszik a
süllyedő autóhoz. Megborzongtam, hirtelen fájni kezdtem, aztán
pislogtam párat, és ahol az imént még az alak állt, csak szélfúttá
erdőség sötétlett.

– Cory? – szólt oda nekem az apám. – Segíts kicsit, fiam!

Lementem a saras partra, és segítettem, ahogy csak egy ijedt
gyerektől kitelik. Aztán a lába végre szilárd talajt talált, és apám
hátrasimította homlokából a vizes haját. – Telefonhoz kell jutnom
– sürgetett. – Az autóban volt egy ember. Lesüllyedt, egyenesen a
fenékre!

– Láttam... láttam... – mutattam a 10-es út túloldala felé.
– Valaki...

– Gyere, menjünk! – Az apám erős, vizes lábának néhány lépé-
sével már az úton is termett, cipőjét a kezében fogta. Én is össze-
kaptam magam, és árnyékként a nyomába szegődtem, de közben a
tekintetem odatévedt, ahol korábban azt az alakot láttam, ám most
nem volt ott senki, egyáltalán senki.

Apa beindította a teherautó motorját, és bekapcsolta a fűtést. Vacogott a foga, és a pirkadat szürkés fényében arca viaszápadt volt. – Rohadt egy dolog – mondta, és ez megdöbbenett, mert előttem sosem beszélt csúnyán. – A kormányhoz bilincseltek. Oda-bilincseltek. Istenem, teljesen összeverték a fickó arcát!

– Ki volt az?

– Nem tudom. – Feljebb tekerte a fűtést, aztán elindultunk délre, a legközelebbi ház felé. – Valaki alaposan helybenhagyta, az már biztos! Úristen, de fádom!

Egy földút kanyarodott jobbra, és apám ráhajtott. Ötven méterre a 10-es úttól kis, fehér ház állt elszaluzott tornáccal. Egyik oldalán rózsakert húzódott. A zöld műanyag ponyvatető alatt két autó parkolt, egy piros Mustang és egy rozsdafoltos, vén Cadillac. Apám megállt a ház előtt, és rám szólt: – Maradj itt –, aztán átázott zokniban odament az ajtóhoz, és becsöngetett. Még kétszer meg kellett nyomnia a csengőt, mire az ajtó csilingelés kíséretében kinyílt, és egy vörös hajú nő jelent meg a küszöbön, akiből anyám háromszor kitélt volna, és aki kék pongyolát viselt fekete virágokkal.

Apám megszólította. – Miss Grace, nagyon sürgősen használnom kell a telefonját.

– Maga *csuromvizes!* – Miss Grace-nek olyan hangja volt, mint egy rozsdás fűrésznek. Egyik kezében cigarettát szorongatott, ujjain gyűrűk csillogtak.

– Valami rossz történt – mondta neki apám, mire a nő akkorát sóhajtott, mint egy vörös viharfelhő.

– Hát jól van, akkor jöjjön be. Ügyeljen a szőnyegre. – Apa bement a házba, a csengettyűs ajtó becsukódott, én pedig ültem a tejeskocsiban, miközben a napfény első, narancssárga sugarai felbukkantak a keleti hegyek fölött. Éreztem a teherautóban a tó szagát, tócsa gyűlt össze az apám ülése alatt. Láttam valakit az erdőben. Biztos voltam

benne. Vagy nem? Miért nem jött oda, hogy megnézzze, mi van az autóban ülő emberrel? És ki volt a férfi a kocsiiban?

Ezeken a kérdéseken töprengtem, amikor az ajtó ismét kinyílt, és kijött Miss Grace, ezúttal bő, fehér pulóverrel a kék pongyola fölött. Tornacipőt viselt, bokája és lábszára vaskos, mint két facsemete. Egy doboz Lorna Doone márkájú kekszet hozott, másik kezében még mindig égett a cigaretta, és ahogy a tejeskocsihoz lépdelt, rám mosolygott. – Helló! – köszönt rám. – Te vagy Cory.

– Igen, ’lgyem – motyogtam.

Miss Grace mosolya nem volt valami elbűvölő. Ajka keskeny volt, orra pedig széles és lapos, szemöldökét ceruzával rajzolta mélyen ülő kék szeme fölé. Felém nyújtotta a dobozt. – Kérsz egy kekszet?

Nem voltam éhes, de a szüleim arra neveltek, hogy soha ne utasítsak vissza ajándékot. Elvettem egy kekszet.

– Vegyél kettőt – kínált Miss Grace, és elvettem egy másikat is. Ő is evett egyet, aztán beleszívott a cigarettába, és az orrlyukain át eregette ki a füstöt. – Az apukád a tejesemberünk – mondta. – Azt hiszem, rajta vagyunk a listátokon. Hat liter tej, két író, két kakaó, és háromszor fél liter tejszín.

Megnéztem a listát. Megtaláltam a nevét – Grace Stafford – és a rendelést is, ahogyan mondta. Szóltam neki, hogy mindent előkészítek, és nekiláttam összerakni a rendelést.

– Hány éves vagy? – kérdezte Miss Grace, miközben dolgoztam. – Tizenkettő?

– Még nem, hölgyem. Majd csak júliusban.

– Van egy fiam. – Miss Grace leverte a hamut a cigarettájáról. Újabb kekszet kezdett rágszálni. – Decemberben töltötte a húszat. San Antonióban lakik. Tudod, az merre van?

– Igen, hölgyem. Texasban. Ahol az Alamo-erőd áll.

– Úgy van. Húszéves lett, vagyis én harmincnyolc vagyok. Igazi őskövület, mi?

Azt gondoltam, hogy ez egy becsapós kérdés. – Nem, hölgyem – döntöttem a válasz mellett.

– Nahát, te igazi kis diplomata vagy, mi? – Ismét elmosolyodott, és ezúttal a mosolya a szemébe is kiült. – Vegyél még egy kekszet. – Odaadta a dobozt, aztán az ajtóhoz ment, és bekiabált a házba. – Lainie! Lainie, emeld fel a segged, és gyere ki!

Apám lépett ki elsőként. Öregnek láttam a kíméletlen reggeli fényben, szeme alatt sötét árkok húzódtak. – Felhívtam a seriffet – mondta, mialatt leült a vizes ülésbe, és cipőjébe préselte a lábát. – Valaki kimegy oda, ahol az autó bezuhant.

– Ki a rossebb volt az? – kérdezte Miss Grace.

– Nem tudnám megmondani. Az arca... – Gyors pillantást vetett rám, aztán a nőre. – Csúnyán összeverték.

– Biztos részeg volt. Tuti begugyizott.

– Nem hinném. – Apa a telefonban semmit nem mondott arról, hogy a sofőr meztelen volt, a kormánykerékhez bilincseltek, és egy zongorahúrral fojtották meg. Az csak a seriffre tartozott, nem pedig Miss Grace-re vagy másra. – Látott már fickót tetoválással a bal vállán? Mint egy koponya szárnyakkal?

– Több tetoválást láttam, mint a haditengerészet – felelte Miss Grace –, de ilyesmire nem emlékszem a környékről. Miért? A fickón nem volt rajta az inge, vagy mi?

– Ja, nem volt rajta. Nagyjából ide volt tetoválva az a szárnyas koponya. – Megérintette a vállát, és ismét megborzonzott. Összedörzsölte a kezét. – Soha nem fogják tudni felhozni azt a kocsit. Soha. A Saxon-tó száz méter mély is megvan, az holtbiztos.

Megszóltak a csengettyűk. Még mindig a tejesládát szorongatva az ajtó felé néztem.

Alvástól püffedt szemű lány botorkált ki. Hosszú, kockás fűrdőköpenyt viselt, és mezítláb volt. Vállára omló haja színe, mint a

kukorica szakálla, és ahogy a tejeskocsi közelébe ért, pislogva megszólalt: – Kurvára kivagyok.

Majdnem a fenekemre ültem meglepetésemben, mert soha életemben nem hallottam még nő szájából ennyire mocskos szót. Ó, persze tudtam, mit jelent, meg minden, de ilyen csinos szájból ez a hányaveti megjegyzés fejbe kólintott.

– Egy fiatalember is van itt, Lainie – mondta Miss Grace olyan hangon, amitől egy szög is meggömbült volna. – Vigyázz a szádra, kérlek.

Lainie rám nézett, hűvös pillantásától eszembe jutott az az eset, amikor villát dugtam a konnektorba. Lainie szeme csokoládébarna volt, ajkán félig vicsorgó mosoly ült. Volt valami keménység és gyanakvás az arcában, mintha kifogyott volna a bizalomból. A nyaka tövében egy kis piros folt látszott. – Ki ez a kölyök? – kérdezte.

– Mr. Mackenson fia. Viselkedj, hallod?

Nagyot nyeltem, és elszakítottam a tekintetem Lainie-ről. A köntöse kezdett szétnyílni. Ekkor döbbsentem rá, miféle lány használ csúnya szavakat, és milyen hely ez. Johnny Wilsontól és Ben Searstól is hallottam, hogy Zephyr közelében van egy ház, tele kurvákkal. Az általános iskolában mindenki tudta. Amikor az ember azt mondta a másiknak, „menj, kóstolj meg egy kurvát”, akkor csak egy paraszthajszál választotta el az erőszaktól. Mindig úgy képzeltem, hogy a bordély egy kúria szomorúfüzekkel, ahol fekete szolgálk hoznak mentás koktélokat a vendégeknek a verandára; a valóság ezzel szemben, hogy a bordélyház nem sokkal jobb állapotban, mint egy lerobbant lakókocsi. Mindenesetre itt állt előttem, és a kukoricásárga hajú és mocskos szájú lány a testi gyönyörökkel kereste a kenyerét. Libabőrös lett a hátam, és nem mondhatom el, miféle jelenetek söpörtek át lassú, veszedelmes viharként a fejemen.

– Vedd el a tejet, és vidd a konyhába! – utasította a lányt Miss Grace.

A mosolyt legyőzte a vicsorgás, és a barna szemek feketére váltottak. – Nem én vagyok a konyhában a soros! Most Donna Ann hete van!

– Annak a hete van, akiét mondom, kisasszony, és tudod jól, miért érdemelne meg, hogy egy egész *hónapra* a konyhába száműzzelek! Most pedig csináld, amit mondtam, és fogd vissza a feleselő nyelvedet!

Lainie ajka gyakorlottan lebiggyedt. A szeme azonban nem reagált a szidásra; még mindig hideg düh égett benne. Átvette tőlem a tálcát, és háttal apámnak és Miss Grace-nek rám öltötte rózsaszín nyelvét, és összepöndörítette. Aztán a nyelve ismét eltűnt a szájában, Lainie pedig elfordult tőlem, olyan gyilkos riszálással mondván el rólunk a véleményét, mint egy kardcsapás. Belejtett a házba, és miután eltűnt, Miss Grace felmordult. – Durva, mint a pokróc.

– Nem mind olyanok? – kérdezte apa, mire Miss Grace füstkarikát fúj, és válaszolt:

– De, viszont ő még csak nem is *színeli*, hogy tud viselkedni. – Pillantása rám esett. – Cory, tartsd csak meg a kekszeket. Rendben?

Apára néztem, aki vállat vont. – Rendben, asszonyom – mondtam.

– Jól van. Örülök, hogy találkoztunk. – Miss Grace az apámra fordította figyelmét, és a cigarettát a szája sarkába tolta. – Tudassa majd velem, mi a dolog vége.

– Úgy lesz, és köszönöm, hogy használhattam a telefont. – Visszaült a volán mögé. – A következő kiszállításnál majd elhozom a tálcát.

– Vigyázzanak – mondta Miss Grace, és bement a fehérre festett nyilvánosházba. Apa beindította a motort, és fölengedte a kéziféket.

Visszamentünk oda, ahol az autó behajtott a vízbe. A Saxon-tavat kék és lila csíkokkal festette meg a reggeli fény. Apa lehúzódott

a tejeskocsival egy földútra, arra az útra, jöttünk rá, ahonnét a kocsi érkezhett. Aztán ültünk, és vártuk a seriffet, közben pedig a napfény egyre erősödött, és az égbolt azúrkék lett.

Ott ülve kettészakadt az elmém: az egyik fele az autón és az alakon töprengett, akit látni véltem, a másik fele azon rágódott, hogyhogy apám ilyen jól ismerte Miss Grace-t a bordélyházból. Apa persze mindegyik ügyfelét ismerte; szokott is beszélni róluk anyának a vacsoránál. Arra azonban nem emlékeztem, hogy valaha is megemlítette volna Miss Grace-t vagy a nyilvánosházat. Hát, végül is nem éppen vacsoraasztalhoz illő téma volt. Előttem meg különben sem beszélnének ilyesmiről, hiába tudta az összes barátom és negyediktől fölfelé mindenki az iskolában, hogy Zephyr környékén van valahol egy ház tele rosszlányokkal.

Én pedig jártam ott. Láttam egy rosszlányt a saját két szemmel. Láttam az összepöndörített nyelvét, és ahogy a feneké mozogott a köntöse redői alatt. Úgy gondoltam, hogy ettől aztán igazi ünnepezt sztár leszek.

– Cory? – szólalt meg az apám halkán. – Tudod, milyen vállalkozást vezet Miss Grace abban a házban?

– Én... – Még egy harmadikos is kitalálta volna. – Igen.

– Bármelyik másik napon az ajtó előtt hagytam volna a rendelést. – A tavat bámulta, mintha még mindig látná lassan lesülyyedni az autót a kormánykerekeéhez bilincsel hullával. – Miss Grace két éve van rajta az útvonalamon. Minden hétfőn és csütörtökön, pontosan, mint az óramű. Amennyiben ez megfordult volna a fejedben: az anyád *tudja*, hogy kijárok ide.

Nem válaszoltam, de megkönnyebbültem.

– Nem akarom, hogy bárkinek beszélj Miss Grace-ről vagy arról a házról – folytatta apám. – Azt akarom, hogy elfelejtsd, hogy ott jártál, és hogy mit láttál és hallottál. Meg tudod ezt tenni?

– Miért? – Muszáj volt megkérdeznem.

– Mert Miss Grace talán sokban különbözik tőled, tőlem vagy az anyádtól, és lehet, hogy kemény és undok, és a munkája sem a papok álma, de jó asszony. Csak nem akarom, hogy meginduljanak a pletykák. Minél kevesebb szó esik Miss Grace-ről és arról a házról, annál jobb. Érted?

– Azt hiszem.

– Helyes. – Megtornáztatta ujjait a kormánykeréken. A témát lezártuk.

Tartottam a szavam. Sztárságom azonmód füstbe ment, és nem volt mit tenni.

Éppen kinyitottam volna a szám, hogy meséljek apámnak az alakról, akit az erdőben láttam, amikor egy fekete-fehér Ford fordult be a kanyarban, tetején lámpabúrával és a sofőr melletti ajtón Zephyr városi címerével, és leállt a tejeskocsi mellett. Amory seriff, akit J. T.-nek szólítottak, mert az utóneve Junior Talmadge volt, kiszállt, és apa elébe ment.

Amory seriff sovány, magas férfi volt, akinek hosszú arcáról mindig egy kép jutott az eszembe: Ichabod Crane, amint a fej nélküli lovas elől menekül. Tenyeres-talpas fickó, vitorlafülét még Dumbo is elirigyelhette volna. Ha az orra nagyobbra nő, kiváló szélkakas lehetett volna belőle. A seriffcsillagot a kalapja elejére tűzte, koponyája a fejfedő alatt némi sötétbarna hajkoszorút leszámítva csaknem teljesen tar volt. Kalapját feltolta csillogó homlokán, amíg apámmal a tó partján beszélgettek, én pedig néztem, hogyan gesztikulál apám, mutatva, honnan jött az autó, és hová esett. Azután mindketten kinéztek a tó sima tükrére.

Sejtettem, mi jár a fejükben: az az autó mintha csak a Föld magjáig süllyedt volna. Még a tóparti aligátorteknősök sem lennének képesek olyan mélyre merülni, hogy viszontlássák a kocsit. Akárki is volt a sofőr, most már a sötétben üldögélt, iszappal a szájában.

– Odabilincselte – motyogta Amory seriff halk hangján. Szénefekete, mélyen ülő szeme fölött vastag, sötét szemöldök ráncolódott, és bőrének sápadtsága arról árulkodott, hogy az éjszakát szereti jobban. – Biztos, Tom? És a hús is?

– Biztos. Bárki fojtotta is meg a pasast, alapos munkát végzett. Majdnem levágta a fejét.

– Odabilincselte – ismételte a seriff. – Gondolom, azért, hogy ne lebegjen fel a felszínre. – Megütögette alsó ajkát a mutatóujjával. – Hát – szólt végül –, azt hiszem, egy gyilkossággal van dolgunk, mit gondolsz?

– Ha ez nem gyilkosság, akkor nem tudom, mi az.

Miközben beszélgettek, kiszálltam a teherautóból, és oda-sétáltam, ahonnét az az alak nézett engem. Nem volt ott semmi, csak gyomok, kövek és föld. Talán nem is férfi volt, gondoltam. Lehetett volna nő? Nem láttam hosszú haját, de persze eleve nem sok mindent láttam, csak a szélben csapkodó kabátot. Fel-alá járkáltam a fák sora mentén. Mögöttük az erdő sűrűbb, a talaj pedig mocsaras lett. Nem találtam semmit.

– Jobb, ha bejön az irodámba, hadd írjak le mindent – mondta a seriff apámnak. – De ha előbb hazamenne, hogy valami száraz ruhát vegyen fel, az sem gond.

Apám bólintott. – Be kell fejeznem a kiszállítást, és Coryt is iskolába kell vinnem.

– Oké. Úgy látom, amúgy sem sok mindent tehetünk azért a fickóért a fenéken. – A seriff zsebre dugott kézzel felmordult. – Egy gyilkosság. Az utolsó gyilkosság Zephyrben ezerkilencszázhatvan-egyben történt. Emlékszik rá, amikor Bo Kallagan agyonverte a feleségét egy tekekupával?

Visszamentem a tejeskocsihoz, ott vártam apámra. A nap már teljesen felkelt, és fényt sugárzott a világra. Legalábbis arra a világra, amit én ismertem. De az elmémre sötét súly nehezedett. Úgy tűnt

számomra, két világ létezik: egy napkelte előtt, és egy utána. Ha pedig ez igaz, akkor talán vannak emberek, akik ezeknek a különböző világoknak a polgárai. Némelyek könnyedén mozogtak az éjszakai vidéken, mások ragaszkodtak a napfényes órákhoz. Talán a sötétség egyik polgárát láttam meg, a napkelte előtti világban. És – ez a gondolat megfagyasztotta a velőmet – talán ő is meglátta, hogy megláttam.

Észrevettem, hogy sarat hoztam be a tejeskocsiba, teljesen rákenődött a tornacsukámra.

Ránéztem a talpára és a behordott földre.

A bal cipőm talpára egy kis zöld madártoll ragadt.